

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH
TẬP 170

HIỂN MẬT VIÊN THÔNG
THÀNH PHẬT TÂM
YẾU TẬP

SỐ 1955
(QUYỂN THƯỢNG & HẠ)

HỘI VĂN HÓA GIÁO DỤC
LINH SƠN ĐÀI BẮC XUẤT BẢN

SỐ 1955

LỜI TỰA
HIỂN MẬT VIÊN THÔNG THÀNH PHẬT
TÂM YẾU TẬP

Xưa, Đức Như Lai là bậc tôn quý xuất thế trong đời, đem đạo pháp giáo hoá mọi người; mở rộng pháp Đại thừa, dắt dẫn quần mê, mở bày muôn pháp, phương pháp tuy nhiều, tùy lúc mà nói, nhưng mục đích vẫn là làm thế nào để vào được biển tròn đầy, cho nên chỗ trở về chỉ là Nhất thừa (Phật thừa). Song, Hiển Giáo Mật tông đều gồm thâu cả tánh tướng. Nghĩa lý Hiển giáo chia làm năm thời, tóm lại gọi là Tô-đát-làm (kinh). Mật bộ bao gồm ba tạng, gọi riêng là Đà-Ra-Ni (thần chú). Người học Hiển giáo cho là: không Hữu, Thiên luật trái nhau, mà không xét tận đến viên lý rốt ráo, còn người học Mật bộ, lấy đàn, Ấn chữ, Tiếng làm phép tắc, nhưng chưa biết chỗ thần tông sâu kín, vội cho Hiển giáo Mật tông mâu thuẫn nhau, Tánh tông tướng tông lẫn lộn tròn cán vuông khó ăn khớp nhau, vì thế sinh tâm chống trái, chê bai, huỷ báng. Tóm lại chỉ chấp nghiêng một khía cạnh nào đó, mờ mịt tánh viên thông. Nếu không phải là bậc chí trí, làm sao dung hội được các đầu mối khác nhau, sự nghiệp có thành tựu, người mới mở mang được đạo. Nay vì pháp sư Hiển Mật viên Thông, trong thời bấy giờ, người đời suy tôn Ngài là bậc anh ngộ, thiên tính của ngài quá thông minh. Khi còn nhỏ tuổi. Ngài lễ lạy các bậc danh sư cầu học. Trải qua mười lăm năm học hỏi rất tinh tường, nào là tham thiền hỏi đạo, học rộng nghe nhiều, về mặt nội điển Ngài tinh thông các tông trong năm giáo. Về ngoại điển, Ngài thấu suốt các vấn đề sâu kín của trăm họ, ái ố không xen lẫn, lợi danh chẳng màng đến. Đã thế Ngài còn nhàm chán chốn đô thành, lánh

mình nơi hang núi.

Trải qua năm, tháng khổ hạnh tận tụy đem hết chí lực nghiên cùng chỗ thâm huyền của Đại tạng, thấu nắm các yếu lý tinh ba thuộc lòng trong tâm ý. Giải phẫu tất cả nghĩa lý rất rõ ràng như chỉ tay trong lòng bàn tay. Ngài xem khắp giáo lý Đại Tiểu thừa không ngoài hai đường: Hiển và mật, cũng cùng một mục đích là chứng Thánh vị, nhập vào được Diệu đạo chân như.

Xét văn thể thì có khác, nhưng đó cũng chỉ là sự vuông tròn hơn kém của mâm bát, còn chỗ trở về chánh lý thì đồng nhau. Như các đồ đạc để trong nhà đều gồm thấu cả không hữu. Thế mà người học lại vọng sinh khác nhau, mờ mịt không biết chỗ dung thông. Do đó thấu góp thành tập sách tâm yếu này, văn thành một quyển, lý tận muôn đường. Hội bốn giáo đều quy về viên tông, thấu Năm mật bộ gồm thành một bộ. Hoà bơ sữa thành đề hồ. Thấu góp tinh ba, mây rắng thành cam lộ vị. Thật là chỗ hội yếu của Chư Phật, đáng là kim chỉ nam cho người đời sau. Khiến ai xem vào đây như gặp được hạt ngọc Như ý, điều mong cầu đều toại nguyện. Mong mỗi các người nương theo đây mà thực hành như ăn trái thiện kiến, chẳng có bệnh gì không lành. Giác cái học này nghĩ hổ thẹn sự học hỏi còn sơ sài, lời văn không hoa lệ. Nhân một ngày rảnh rang, tôi được đến thăm thầy tôi, đích thân được nghe lời dạy dỗ, thoát nhiên tôi mở mang được kiến thức hẹp hòi. Thầy dặn dò tôi: nên truyền lại cho người đời. Tôi vội soạn ra quyển văn này, vẫn hổ thẹn với khả năng diễn đạt lý mầu, nhưng cũng lấy làm lời nói đầu.
